

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: **Mgr. J. Z.**
bytem X

proti
žalované: **THERMAL-F, a.s., IČO 25401726**
sídlem I. P. Pavlova 2001/11, 360 01 Karlovy Vary
zastoupená Mgr. Ing. Martinem Kopeckým, advokátem
sídlem Plynářská 671, 280 02 Kolín

o žalobě proti rozhodnutí žalované o žádosti o poskytnutí informací ze dne 30. 8. 2023, č. j. 3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2023, č. j. 3, se zrušuje v části, v níž žalovaná odmítla žádost o poskytnutí informací podanou žalobcem dne 13. 11. 2020 v rozsahu bodů 1.2., 1.4., 1.6., 1.7., 1.10. a 1.11. žádosti o poskytnutí informací.
- II. Zamítá se zbytek žaloby, již se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2023, č. j. 3.
- III. Žalované se nařizuje poskytnout žalobci do deseti dnů od doručení tohoto rozsudku informaci o výši smluvní pokuty ze smlouvy o nájmu prostor sloužících k podnikání, uzavřené mezi žalovanou a společností Saunia, s.r.o., IČO 27633594, dne 10. 7. 2019, zveřejněné v registru smluv pod ID 9121075:
 - a) uvedenou v článku II. odstavci 10 této smlouvy;

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

- b) uvedenou v článku IV. odstavci 3 této smlouvy;
- c) uvedenou v článku V. odstavci 6 této smlouvy;
- d) uvedenou v článku VI. odstavci 7 této smlouvy;
- e) uvedenou v článku XVII. odstavci 2 této smlouvy;
- f) uvedenou v článku XVIII. odstavci 2 této smlouvy.

IV. Zamítá se žaloba na nařízení poskytnutí informací v rozsahu bodů 1.8., 1.9., 1.12. a 1.14. žádosti o poskytnutí informací podané žalobcem dne 13. 11. 2020.

V. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

V této věci soud posuzoval, zda při vyřízení žalobcovy žádosti o informace docházelo k procesním obstrukcím, a žalobce tak byl oprávněn podat žalobu přímo proti rozhodnutí povinného subjektu, aniž by proti němu před tím podal odvolání. Dále soud hodnotil, zda žalobcem požadované informace lze zahrnout pod obchodní tajemství.

I.

Vymezení věci

1. Žádostí ze dne 13. 11. 2020 (dále jen „Žádost“) požádal žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*informační zákon*“), žalovanou jako povinný subjekt o poskytnutí informací ze smlouvy o nájmu prostor sloužících k podnikání, uzavřené dne 10. 7. 2019 mezi žalovanou a společností Saunia, s.r.o. o nájmu „Areálu Bazén“ jako součást objektu SPA HOTEL THERMAL, která byla v registru smluv zveřejněna dne 7. 8. 2019 pod ID 9121075 (dále jen „*Smlouva*“). Protože byly některé údaje ve Smlouvě zneviditelněny, domáhal se žalobce jejich poskytnutí cestou žádosti o informace. Konkrétně se žalobce domáhal poskytnutí následujících informací:
 - 1.1. v ustanovení článku II. (Předmět nájmu) odst. 6) údaj o ceně díla za Projektovou dokumentaci, která je obsažena v poslední větě;
 - 1.2. v ustanovení čl. II. (Předmět nájmu) odst. 10) údaj výše smluvní pokuty PD;
 - 1.3. v ustanovení článku II. (Předmět nájmu) odst. 11) údaj o předpokládané ceně investičních nákladů Pronajímatele na provedení rekonstrukce Předmětu nájmu;
 - 1.4. v čl. IV. (Doba trvání nájmu) odst. 3) údaj o výši smluvní pokuty;
 - 1.5. v čl. VI. (Nájemné) odst. 2) údaj a výši Nájemného;
 - 1.6. v čl. V. (Předání a převzetí předmětu nájmu) odst. 6) údaj o výši smluvní pokuty za nezahájení provozu;
 - 1.7. v čl. VI. (Nájemné) odst. 7) údaj o výši smluvní pokuty;
 - 1.8. v čl. VIII. (Kauce) odst. 1) údaj o výši kauce;

- 1.9. v čl. XIII (Údržba Předmětu nájmu) odst. 1) údaj o výši nákladů spojených s údržbou a opravou Předmětu nájmu;
 - 1.10. v čl. XVII. (Vrácení předmětu nájmu) odst. 2) údaj o výši smluvní pokuty;
 - 1.11. v čl. XVIII. (Závěrečná ustanovení) odst. 2) údaj o výši smluvní pokuty;
 - 1.12. v Příloze č. 2 „*Projektová studie*“ údaj o Projektové studii;
 - 1.13. v Příloze č. 6 „*Ceny Médii*“ údaj o Ceně Médii;
 - 1.14. v Příloze č. 7 „*Vzor bankovní záruky*“ – údaj o originálním vyhotovení záruční listiny vystavené bankou. Pokud nebyla vystavena bankovní záruka, údaj o výši kauce dle bodu 1.8. výše.
2. Po procesních peripetiích, jimiž se soud bude podrobně zabývat dále, žalovaná nakonec v záhlaví tohoto rozsudku specifikovaným napadeným rozhodnutím žalobci k bodu 1.1 Žádosti sdělila, že předpokládaná cena díla nepřekročí částku 2 miliony Kč, k bodu 1.3. Žádosti žalovaná žalobci sdělila, že předpokládaná cena investičních nákladů pronajímatele na předmět nájmu je 110 milionu Kč, k bodu 1.5. Žádosti žalovaná žalobci sdělila, že bylo sjednáno nájemné ve výši 1 000 000 Kč bez DPH za jeden kalendářní měsíc a k bodu 1.13. Žádosti žalovaná žalobci zaslala přílohu č. 6 Smlouvy. V rozsahu zbývajících bodů Žádosti žalovaná žádost o poskytnutí informací odmítla.
3. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., aniž by před jejím podáním podal proti napadenému rozhodnutí odvolání.

II.

Žaloba a vyjádření žalované

4. Žalobce podrobně popsal proces vydání napadeného rozhodnutí a s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, tvrdil, že proto, že mezi žalovanou a jí nadřízeným správním orgánem dochází k nežádoucímu procesnímu ping-pongu a žalovaná se dopouští procesních obstrukcí, je oprávněn podat žalobu přímo proti napadenému rozhodnutí, aniž by proti němu před tím musel podat odvolání. Dále žalobce tvrdil, že údaj o výši smluvní pokuty nemůže spadat pod obchodní tajemství. Tvrzení žalované, že by ji sdělení výše smluvní pokuty znevýhodnilo při jednání s jinými obchodními partnery je spekulací. Výše smluvní pokuty je vždy na dohodě smluvních stran a všechny veřejné instituce výše smluvních pokut zveřejňují.
5. Žalovaná tvrdila, že žaloba přímo proti napadenému rozhodnutí není přípustná, neboť v návaznosti na zrušující rozhodnutí nadřízeného správního orgánu žalovaná nerozhodla stejně jako v předcházejícím případě a zároveň rozhodla přesně tak, jak jí uložil nadřízený správní orgán. Závěry plynoucí z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 192/2017-35 tak podle žalované nelze na projednávanou věc aplikovat. Odůvodnění napadeného rozhodnutí doposud nebylo přezkoumáno nadřízeným správním orgánem, proto nelze konstatovat, že by žalovaná nerespektovala jeho závazný právní názor. Žalovaná ve věci navíc nezůstala zcela pasivní, jak tvrdí žalobce. Stran sdělení informace o výši smluvní pokuty žalovaná tvrdila, že ne všechny veřejné instituce zveřejňují výše smluvních pokut. Ač informace o výši smluvní pokuty nemusí být obchodním tajemstvím vždy, v projednávané věci tomu tak je. Definiční znaky obchodního tajemství se neliší podle druhu subjektu, jakému obchodní tajemství náleží, i veřejná instituce tak může některé informace

chránit jako obchodní tajemství. Žalovaná i druhá strana Smlouvy Saunia, s.r.o. žalobcem požadované informace důsledně utajovaly. Žalovaná namítla, že žalobce svou Žádostí zneužívá právo na informace, neboť informace o sjednané výši smluvních pokut či kauce nemohou přispět ke kontrole činnosti povinného subjektu, která je smyslem právní úpravy svobodného přístupu k informacím. Až na dvě výjimky se jedná o částky, které by měla hradit nikoliv žalobkyně, nýbrž druhá smluvní strana Saunia, s.r.o. Žalobce svou Žádostí usiluje o získání a využití požadovaných informací ve prospěch určitých nespecifikovaných osob. O šikanózním postupu žalobce svědčí i podání exekučního návrhu na výkon rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů č. j. UOOU-00408/21-27, které ale nemohlo být materiálně vykonatelné. I tento návrh svědčí o tom, že žalobce nepotřebuje vyžadované informace pouze za účelem kontroly žalované jako veřejné instituce, a o tom, že se jedná o informace ocenitelné a konkurenčně významné. Žalovaná poukázala na to, že žalobce nenamítl ničeho ve vztahu k odmítnutí poskytnutí informací netýkajících se smluvních pokut.

III.

Vyjádření účastníků při jednání

6. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

IV.

Posouzení přípustnosti žaloby

7. Mezi účastníky byla sporná již přípustnost žaloby. Rozcházel se v náhledu na to, zda lze v projednávané věci aplikovat pravidla plynoucí z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 7 As 192/2017-35, č. 3834/2019 Sb. NSS.
8. Soud shledal žalobu přípustnou.
9. Obecně platí, že žaloba proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. je nepřipustná, nevyčerpali-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon.¹ V případě rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti je takovým řádným opravným prostředkem odvolání podle § 16 informačního zákona. V rozsudku č. 3834/2019 Sb. NSS rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vymezil podmínky, za jejichž splnění lze žalobou napadnout přímo rozhodnutí povinného subjektu, aniž by žalobce před podáním žaloby musel podat proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti odvolání.
10. V návaznosti na atypickou pravomoc soudu nařídit povinnému subjektu, aby žadateli o informace požadované informace poskytl², rozšířený senát dovodil, že v případech nekončícího procesního ping-pongu mezi odvolacím správním orgánem a povinným subjektem či v případě procesních obstrukcí lze v informačních věcech napadnout přímo rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti³. Rozšířený senát tak připustil aktivní procesní legitimaci žadatele o informace přímo proti rozhodnutí povinného subjektu nejen v případech, kdy jsou rozhodnutí povinného subjektu opakovaně rušena odvolacím správním orgánem, aniž by došlo k poskytnutí požadovaných informací žadateli (situace

¹ viz § 68 písm. a) s. ř. s.

² viz nyní § 16 odst. 6 informačního zákona

³ viz zejména body 31 a 33 rozsudku rozšířeného senátu č. 3834/2019 Sb. NSS

označovaná jako procesní ping-pong), nýbrž i v případech procesních obstrukcí. K tomu rozšířený senát dodal, že *„ochrana ve věcech svobodného přístupu k informacím je specifická a nesmí být v žádném případě formalistická. Proto podá-li žadatel o informaci žalobu proti rozhodnutí povinného subjektu poté, co povinný subjekt opětovně rozhodl způsobem pro žalobce negativním, nesmí správní soud takovouto žalobu odmítnout, ale musí ji věcně projednat, samozřejmě jsou-li dány ostatní podmínky řízení“*⁴.

11. Tento výklad rozsudku rozšířeného senátu č. 3834/2019 Sb. NSS zastávaný zdejším soudem potvrzuje i judikatura na něj navazující. Např. v rozsudku ze dne 28. 2. 2024, č. j. 2 As 96/2023-92, bod 28, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„v případě procesních obstrukcí či nekončícího procesního ping-pongu (resp. v situaci, kdy povinný subjekt nevyhoví žádosti, ačkoliv jeho předchozí odmítavé rozhodnutí zrušil odvolací orgán) lze v informačních věcech napadnout přímo rozhodnutí povinného subjektu“*.
12. Vzhledem k výše uvedenému tak byly nedůvodnými námitky žalované, že závěry rozšířeného senátu nelze v projednávané věci aplikovat, neboť žalovaná v návaznosti na zrušující rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 2. 6. 2023, č. j. UOOU-00408/21-34, nerozhodla stejně jako v předcházejícím případě, neboť na rozdíl od svého dřívějšího rozhodnutí, kterým odmítla žalobcovu žádost v celém rozsahu, nyní napadeným rozhodnutím žádosti částečně vyhověla. Pro přípustnost žaloby přímo proti rozhodnutí povinného subjektu není zapotřebí, aby povinný subjekt rozhodoval o žádosti stále *stejně*.
13. Žaloba nebyla nepřipustná ani proto, že závěry obsažené v napadeném rozhodnutí nebyly přezkoumány Úřadem pro ochranu osobních údajů jako odvolacím správním orgánem, protože nelze konstatovat, že by žalovaná nedodržela jeho závazný právní názor uvedený ve zrušujícím rozhodnutí, v návaznosti na nějž žalovaná vydala napadené rozhodnutí. Jak již soud citoval z rozsudku rozšířeného senátu č. 3834/2019 Sb. NSS *podá-li žadatel o informaci žalobu proti rozhodnutí povinného subjektu poté, co povinný subjekt opětovně rozhodl způsobem pro žalobce negativním, nesmí správní soud takovouto žalobu odmítnout, ale musí ji věcně projednat, samozřejmě jsou-li dány ostatní podmínky řízení*.⁵ Žalovaná napadeným rozhodnutím opět rozhodla způsobem pro žalobce negativním, neboť mu neposkytla drtivou většinu požadovaných informací. Proto se žalobce mohl bránit žalobou přímo proti napadenému rozhodnutí jako rozhodnutí povinného subjektu. Pokud by nepřipustnost žaloby proti rozhodnutí povinného subjektu měla být založena tím, že odvolací správní orgán neměl pro absenci podaného odvolání příležitost přezkoumat dodržení svého závazného právního názoru povinným subjektem, žaloba přímo proti rozhodnutí povinného subjektu by nemohla být přípustná nikdy, neboť proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti lze vždy podat odvolání⁶ a vždy by tak bylo možné argumentovat tím, že vlivem podání žaloby přímo proti rozhodnutí povinného subjektu pozbyl odvolací správní orgán příležitost přezkoumat dodržení svého závazného právního názoru povinným subjektem. Nepřipustnost žaloby z tohoto důvodu by ale byla by v rozporu s výše uvedenými závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu.

⁴ viz bod 38 rozsudku rozšířeného senátu č. 3834/2019 Sb. NSS

⁵ k tomu srov. i bod 29 již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 96/2023-92: *„Rozšířený senát ve shora zmíněném rozsudku dovodil, že jakmile žadatel jednou podal odvolání, k němuž bylo v pořadí první rozhodnutí povinného subjektu zrušeno a věc mu vrácena k dalšímu projednání, může proti v pořadí druhému rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace brojit přímo žalobou k soudu“*.

⁶ viz § 16 odst. 1 informačního zákona

14. Lze uzavřít, že pro posouzení přípustnosti žaloby přímo proti rozhodnutí povinného subjektu je třeba posoudit, zda dochází k nežádoucím procesním obstrukcím či procesnímu ping-pongu. Soud se proto zabýval průběhem procesu zakončeného vydáním napadeného rozhodnutí.
15. Soudu je z úřední činnosti známo, jakým způsobem žalovaná přistoupila k vyřízení Žádosti. Ve věcech sp. zn. 57 A 136/2021 a sp. zn. 57 A 2/2023 totiž zdejší soud vyhověl již dvěma žalobám žalobce na ochranu proti nečinnosti žalované při vyřizování jeho žádosti o informace.
16. Na počátku vyřizování Žádosti byl mezi účastníky řízení spor o to, zda je žalovaná povinným subjektem dle informačního zákona. K tomu v bodech 27 a 28 rozsudku ze dne 18. 1. 2022, č. j. 57 A 136/2021-163, zdejší soud uvedl:

[27] V projednávané věci soud z provedeného dokazování zjistil, že žalobce nejprve poté, co byl žalovanou přípisem (odpovědí na žádost) ze dne 30. 11. 2020 informován, že tato se necítí být osobou povinnou podle informačního zákona, a tudíž že mu požadované informace neposkytne, podal dne 14. 12. 2020 odvolání proti této odpovědi žalované (kterou označil za faktické rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace). Později, když z odpovědi žalované ze dne 5. 1. 2021 na podané odvolání zjistil, že žalovaná odvolání a související podklady odmítla postoupit Úřadu pro OOÚ (který byl v dané věci v postavení nadřízeného orgánu dle § 20 odst. 5 informačního zákona), neboť nadále trvá na tom, že není povinnou osobou dle informačního zákona, žalobce podal dne 21. 1. 2021 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti žalované, kterou doručil přímo Úřadu pro OOÚ, neboť měl za to, že žalovaná by tuto stížnost také Úřadu pro OOÚ nepostoupila. Žalobce odkázal na § 80 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 informačního zákona a žádal, aby Úřad pro OOÚ zjednal nápravu ve věci nečinnosti žalované a jejího nesprávného postupu v řízení ohledně vyřízení jeho žádosti o informace, včetně možnosti, že Úřad pro OOÚ věc převezme, zruší rozhodnutí žalované odmítající poskytnout informace a žalované přikáže požadované informace žalobci poskytnout. Úřad pro OOÚ na základě žalobcovy žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti vydal dne 23. 2. 2021 opatření proti nečinnosti č. j. UOOU-00408/21-2, kterým žalované uložil, aby mu postoupila úplný spisový materiál včetně žalobcova podání (odvolání). Žalovaná na opatření reagovala přípisem ze dne 9. 3. 2021, že se závěry Úřadu pro OOÚ nesouhlasí a nemůže tak vyhovět uloženému opatření proti nečinnosti. Úřad pro OOÚ po zvážení všech výše uvedených okolností případu dospěl k závěru, že nejúčinnějším prostředkem k nápravě stavu bude, pokud sám o žalobcově odvolání ze dne 14. 12. 2020 rozhodne, a proto na základě shromážděných podkladů vydal dne 10. 5. 2021 rozhodnutí č. j. UOOU-00408/21-9 (dále jen „Rozhodnutí o odvolání“), kterým rozhodnutí žalované ze dne 30. 11. 2020 o odmítnutí žalobcovy žádosti o informace zrušil a věc vrátil žalované, jako povinnému subjektu, k novému projednání (žalovaná Úřadu pro OOÚ neposkytla spisovou dokumentaci, včetně požadovaných informací, tudíž Úřad pro OOÚ nemohl posoudit, zda jsou splněny podmínky pro poskytnutí všech požadovaných informací, pročez ani nemohl o předmětné žádosti sám rozhodnout). Žalovaná ovšem nadále setrvala na tom, že není povinnou osobou podle informačního zákona a o žalobcově žádosti o informace nadále odmítala a stále odmítá rozhodnout.

[28] Soud má za to, že ve světle právě popsanych okolností projednávané věci žalobce podáním žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti ze dne 21. 1. 2020 (byť byla podána s odkazem na § 80 odst. 4 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 informačního zákona,

nikoli postupem podle § 16a informačního zákona) bezvýsledně vyčerpal prostředky k ochraně před nečinností. Předně to byla žalovaná, kdo odmítl postupovat dle informačního zákona a předložit Úřadu pro OOÚ žalobcovu odvolání proti svému postupu ve věci žalobcovy žádosti o informace, čímž znemožnila, aby bylo postupováno standardně postupem dle § 16 informačního zákona. Navíc žalovaná i poté, co Úřad pro OOÚ vydal dne 10. 5. 2021 Rozhodnutí o odvolání, ve kterém ji označil za povinnou osobu podle § 2 odst. 1 informačního zákona a zavázal ji k novému rozhodnutí o předmětné žádosti o informace, na svém dosavadním názoru setrvala a nové rozhodnutí o předmětné žádosti o informace až do dne podání žaloby nevydala. Žalovaná tak zjevně nerespektovala názor nadřízeného orgánu o tom, že jako povinná osoba dle informačního zákona má povinnost řádně posoudit a poté rozhodnout o žalobcově žádosti o informace, nechtěla-li požadované informace či jejich část žalobci poskytnout.

17. V bodě 43 rozsudku ze dne 18. 1. 2022, č. j. 57 A 136/2021-163, dále zdejší soud dospěl k závěru, že žalovaná je veřejnou institucí a povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona a uložil žalované povinnost ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnout o žalobcově Žádosti.
18. Žalovaná však zůstala nečinnou a zdejší soud rozhodoval o další žalobě žalobce na ochranu proti její nečinnosti rozsudkem ze dne 28. 3. 2023, č. j. 57 A 2/2023-219. K postupu žalované se soud vyjádřil v bodech 19 až 25 rozsudku:

[19] *Soud úvodem předesílá, že ve věci nečinnosti žalované ohledně vyřízení žalobcovy žádosti o informace ze dne 13. 11. 2020 již rozhodl, a to rozsudkem ze dne 18. 1. 2022, č. j. 57 A 136/2021-163 (dále též jen „předchozí rozsudek ze dne 18. 1. 2022“). Soud uzavřel, že žalovaná je veřejnou institucí, resp. povinnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, tudíž byla povinna při vyřízení žalobcovy žádosti o informace postupovat podle informačního zákona. Soud proto uvedeným rozsudkem uložil žalované povinnost vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti o informace ze dne 13. 11. 2020, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.*

[20] *Žalovaná povinnost uloženou jí soudem v předchozím rozsudku ze dne 18. 1. 2022 v soudem stanovené lhůtě nesplnila. Rozhodnutí o žalobcově žádosti o informace vydala až dne 16. 3. 2022, a to pod hrozbou zahájeného exekučního řízení, přičemž žalovaná žádost žalobce v celém rozsahu odmítla. Jako důvod odmítnutí žalovaná uvedla, že požadované informace představují obchodní tajemství.*

[21] *Žalobce podal proti odmítavému rozhodnutí žalované odvolání, o němž Úřad pro OOÚ rozhodnutím ze dne 12. 5. 2022, č. j. UOOU-00408/21-9 rozhodl tak, že rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2022 o odmítnutí žádosti o informace zrušil a věc vrátil žalované zpět k novému projednání. Úřad pro OOÚ v rozhodnutí o odvolání dospěl k závěru, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a v určitých částech nepřezkoumatelné. Z odůvodnění rozhodnutí nebylo dostatečně zřejmé, na základě jakých skutečností žalovaná, jako povinný subjekt, dospěla k závěru, že odmítnuté informace jsou obchodním tajemstvím, resp. neprokázala kumulativní naplnění všech znaků obchodního tajemství. S ohledem na pochybení žalované při vyřizování žádosti o informace, která nebylo možno napravit či odstranit v rámci řízení o odvolání, nezbylo Úřadu pro OOÚ než odvoláním napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalované k novému projednání (dle Úřadu pro OOÚ nebyly splněny zákonné podmínky pro to, aby žalovaná nařídil požadované informace poskytnout). Dále Úřad*

pro OOÚ žalované uložil, aby se v rámci nového projednání zabývala požadovanými informacemi jednotlivě a posoudila, zda jsou u jednotlivých částí dotazu dány zákonné důvody pro částečné odmítnutí žádosti. Informace, které má žalovaná k dispozici a nejsou dány důvody pro jejich odmítnutí, žadateli poskytne. V případě, že budou dány zákonné důvody pro odmítnutí části požadovaných informací s odkazem na § 9 odst. 1 informačního zákona, je nezbytné, aby žalovaná tento postup řádně odůvodnila. V případě obchodního tajemství musí být kumulativně splněny všechny znaky obchodního tajemství, tedy určitelnost, ocenitelnost, konkurenční významnost a v obchodních kruzích běžná nedostupnost.

[22] Dne 13. 6. 2022 podal žalobce stížnost na postup žalované při vyřizování žádosti, neboť ta poté, co jí byla věc vrácena od Úřadu pro OOÚ, stále o žalobcově žádosti o informace nerozhodla.

[23] Dne 30. 6. 2022 vyzval Úřad pro OOÚ žalovanou, aby mu postoupila stížnost žalobce a aby sdělila své stanovisko do 5 dnů.

[24] Dne 15. 7. 2022 vydal Úřad pro OOÚ vůči žalované opatření proti nečinnosti, kterým přikázal žalované, aby mu předložila stížnost žalobce dle § 16a odst. 5 informačního zákona.

[25] Dne 14. 9. 2022 vydal Úřad pro OOÚ rozhodnutí č. j. UOOU-00408/21-27, na základě kterého žalované dle § 16a odst. 6 písm. b) informačního zákona přikázal, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí řádně a v úplnosti vyřídila žalobcovu žádost o informace ze dne 13. 11. 2020. Na toto rozhodnutí žalovaná reagovala přípisem ze dne 31. 10. 2022, v němž uvedla, že nadále setrvává na stanovisku, že není oprávněna ani povinna předmětnou žalobcovu žádost o informace vyřídit, neboť není povinnou osobou dle § 2 odst. 1 informačního zákona. Odkázala se přitom na jí podanou kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 1. 2022, č. j. 57 A 136/2021-163. Uzavřela tím, že opětovné vyřízení předmětné žádosti o informace je jí příkazováno neoprávněně.

19. Zdejší soud v tomto svém druhém rozsudku setrval na závěrech uvedených v rozsudku č. j. 57 A 136/2021-163 a opětovně posoudil povahu žalované jako veřejné instituce a povinného subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona.⁷ Zdejší soud opětovně uložil žalované povinnost ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnout o žalobcově Žádosti.
20. Ze správního spisu předloženého žalovanou soud zjistil, že žalovaná na základě rozsudku zdejšího soudu č. j. 57 A 2/2023-219 vydala rozhodnutí ze dne 18. 4. 2023, č. j. 1/2023, kterým žalobcovu Žádost v celém rozsahu odmítla.
21. K odvolání žalobce Úřad pro ochranu osobních údajů rozhodnutím ze dne 2. 6. 2023, č. j. UOOU-00408/21-34, rozhodnutí žalované č. j. 1/2023 zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání, neboť rozhodnutí žalované bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V bodech 13 a 14 tohoto rozhodnutí Úřad pro ochranu osobních údajů uvedl: „Proti rozhodnutí povinného subjektu podal žadatel dne 3. 5. 2023 odvolání, které poslal na vědomí Úřadu. Úřad dne 19. 5. 2023, pod č.j. UOOU-00408/21-33, vyzval povinný subjekt k řádnému postoupení žadatelova odvolání a chráněné informace, ve lhůtě pěti dnů od doručení výzvy. Povinnému subjektu byla výzva doručena dne 19. 5. 2023, lhůta určená Úřadem uplynula dne 24. 5. 2023. Povinný subjekt zaslal Úřadu dne 31. 5. 2023 sdělení, ve kterém konstatoval, že

⁷ viz bod 41 tohoto rozsudku

nadále zastává stanovisko, že vedení řízení dle InfZ mu nepřísluší, přičemž zároveň uvedl, že v této věci podává ústavní stížnost. Zároveň toto sdělení zaslal na vědomí žadateli⁸. V bodě 58 Úřad pro ochranu osobních údajů dále uvedl, že mu žalovaná informace, jejichž poskytnutí se žalobce domáhal, neposkytl, ačkoliv k jejich předložení byla již několikrát vyzvána.

22. Jelikož žalovaná o Žádosti nerozhodla, vydal následně na základě stížnosti žalobce na postup při vyřizování žádosti o informace Úřad pro ochranu osobních údajů rozhodnutí ze dne 15. 8. 2023, č. j. UOOU-00408/21-41, jímž přikázal žalované, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení vyřídila žalobcovu Žádost. V bodě 29 tohoto rozhodnutí Úřad pro ochranu osobních údajů uvedl, že žalovaná jako „[p]ovinný subjekt opakovaně nerespektuje závazný právní názor Úřadu“. Poté vydala žalovaná nyní napadené rozhodnutí.
23. Z právě rekapitulovaného průběhu vyřizování žalobcovy žádosti žalovanou je zřejmé, že žalovaná se dopouští nežádoucích a nezákonných procesních obstrukcí. Žalovaná odmítala poskytnout součinnost Úřadu pro ochranu osobních údajů jako nadřízenému správnímu orgánu, když mu nepředložila žalobcovo odvolání proti rozhodnutí ze dne 30. 11. 2020 a související podklady, a to ani na základě opatření proti nečinnosti ze dne 23. 2. 2021 č. j. UOOU-00408/21-2. Žalovaná na toto opatření reagovala nesouhlasným podáním a Úřadu pro ochranu osobních údajů sdělila, že uloženému opatření nevyhoví. Když Úřad pro ochranu osobních údajů rozhodnutí žalované ze dne 30. 11. 2020 zrušil a věc jí vrátil k novému projednání se závěrem, že žalovaná je povinným subjektem, žalovaná tento závazný právní názor Úřadu pro ochranu osobních údajů nerespektovala a setrvala na svém tvrzení, že není povinnou osobou dle informačního zákona a odmítala o žalobcově žádosti rozhodnout. Žalovaná nejenže nerespektovala závazný právní názor nadřízeného správního orgánu, nýbrž nerespektovala ani pravomocný rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 1. 2022, č. j. 57 A 136/2021-163. Rozhodnutí o žalobcově žádosti o informace žalovaná vydala až dne 16. 3. 2022, tedy po marném uplynutí lhůty pro rozhodnutí o žalobcově žádosti dle výroku I. rozsudku zdejšího soudu č. j. 57 A 136/2021-163⁸, a to pod hrozbou zahájeného exekučního řízení. Odvolání žalobce proti odmítavému rozhodnutí žalované, vydanému v návaznosti na rozsudek č. j. 57 A 136/2021-163, Úřad pro ochranu osobních údajů opětovně vyhověl, toto rozhodnutí žalované zrušil a vrátil jí věc k novému projednání. I v rámci nového projednání byla žalovaná nečinná. Žalobce se proti tomu bránil stížností na postup žalované při vyřizování jeho žádosti, které Úřad pro ochranu osobních údajů vyhověl. V přípisu ze dne 31. 10. 2022 žalovaná i přes závěry obsažené v pravomocném rozsudku zdejšího soudu č. j. 57 A 136/2021-163 setrvala na stanovisku, že není povinným subjektem dle § 2 odst. 1 informačního zákona, a uvedla, že proti tomuto rozsudku zdejšího soudu podala kasační stížnost. K tomu soud uvádí, že mu je z úřední činnosti známo, že tuto kasační stížnost žalované zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 3. 2023, č. j. 8 As 40/2022-76 (usnesením ze dne 21. 3. 2022, č. j. 8 As 40/2022-41, jí nepřiznal odkladný účinek). Pokud tedy žalovaná v přípisu ze dne 31. 10. 2022 setrvala na svém závěru, že není povinným subjektem, učinila tak i přes existenci pravomocného rozsudku zdejšího soudu, který dovodil opak, a i přesto, že kasační stížnosti podané proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud nepřiznal odkladný účinek.
24. Rozsudkem č. j. 57 A 2/2023-219 soud žalované opětovně uložil povinnost ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnout o žalobcově Žádosti. Tento rozsudek nabyl právní

⁸ rozsudek č. j. 57 A 136/2021-163 nabyl právní moci dne 14. 2. 2022, jak je soudu známo z úřední činnosti

moci dne 5. 4. 2023, jak je soudu známo z úřední činnosti⁹, a žalovaná na jeho základě vydala ve stanovené lhůtě rozhodnutí ze dne 18. 4. 2023, č. j. 1/2023, kterým žalobcovu žádost ze dne 13. 11. 2020 v celém rozsahu odmítla. Dále se však žalovaná navrátila k procesním obstrukcím. Žalovaná ve stanovené lhůtě nepředložila Úřadu pro ochranu osobních údajů jako nadřízenému správnímu orgánu správní spis ani žalobcem požadovanou informaci. Naopak opětovně trvala na svém tvrzení, že není příslušná k vedení řízení dle informačního zákona a že ve věci podává ústavní stížnost. Úřad pro ochranu osobních údajů rozhodnutí žalované č. j. 1/2023 zrušil a vrátil věc žalované k novému projednání. V rámci nového projednání před žalovanou se žalobce opětovně musel bránit proti její nečinnosti stížností, kterou Úřad pro ochranu osobních údajů shledal důvodnou.

25. Z popsaného průběhu řízení o Žádosti žalobce jednoznačně vyplývá závěr o procesních obstrukcích žalované. Žalovaná opakovaně nerespektovala závazný právní názor nadřízeného správního orgánu. Nerespektovala ani pravomocný rozsudek zdejšího soudu č. j. 57 A 136/2021-163, ani pravomocný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 40/2022-41. Závěrům obsaženým v posledně uvedených rozsudcích zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu se žalovaná snažila vyhnout poukazem na podanou ústavní stížnost. K tomu soud uvádí, že ta byla usnesením Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2023, sp. zn. II. ÚS 1384/23, odmítnuta. Žalovaná tak při vyřizování Žádosti opakovaně postupovala v rozporu se závaznými právními názory nadřízeného správního orgánu či pravomocnými rozhodnutími soudů a dopouštěla se procesních obstrukcí. Z tohoto důvodu je žalobcova žaloba směřující přímo proti napadenému rozhodnutí žalované jako povinného subjektu, vzhledem k výše popsané judikatuře Nejvyššího správního soudu, přípustná.
26. Závěr o přípustnosti žaloby nemůže zvrátit ani tvrzení žalované, že ve věci nezůstala zcela pasivní. To ostatně soud ani netvrdí. Podstatné je, že se žalovaná dopouštěla výše popsaných nežádoucích a nezákonných procesních obstrukcí.
27. Povaha žalované jako povinného subjektu ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona byla podrobně popsána v odkazovaných rozsudcích zdejšího soudu č. j. 57 A 136/2021-163 a č. j. 57 A 2/2023-219 a v rozsudcích Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 40/2022-41 a č. j. 8 As 74/2023-64. Napadené rozhodnutí není odůvodněno tím, že by žalovaná nebyla povinným subjektem. Argumentace žalované obsažená v jejím vyjádření k žalobě týkající se nejasností ohledně její povahy jako povinného subjektu nezakládá nepřípustnost podané žaloby. Povaha žalované jako povinného subjektu byla nejpozději rozsudkem zdejšího soudu č. j. 57 A 136/2021-163 vyjasněna. Pokud se i přesto žalovaná opakovaně vyhýbala rozhodnutí o Žádosti, navzdory pravomocným rozhodnutím nadřízeného správního orgánu a rozhodnutím soudů, dopouštěla se nežádoucích procesních obstrukcí zakládajících přípustnost žaloby.

V.

Posouzení důvodnosti žaloby

28. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, přičemž

⁹ kasační stížnost žalované proti rozsudku č. j. 57 A 2/2023-219 zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 7. 2024, č. j. 8 As 74/2023-64

neshledal žádné vady napadeného rozhodnutí, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

29. Žaloba je částečně důvodná.
30. Žalobce zpochybnil důvody napadeného rozhodnutí výlučně v bodě 29 podané žaloby.¹⁰ Žalobce tvrdil toliko to, že údaj o výši smluvní pokuty nemůže v případě žalované jako povinného subjektu a veřejné instituce spadat pod obchodní tajemství. Tvrzení žalované, že by ji sdělení výše smluvní pokuty znevýhodnilo při jednání s jinými obchodními partnery, je podle žalobce spekulací. Výše smluvní pokuty je vždy na dohodě smluvních stran a všechny veřejné instituce výše smluvních pokut zveřejňují.
31. Žalobce v žalobě upřesněné k výzvě soudu ze dne 16. 10. 2024, č. j. 57 A 63/2024-153, podáním ze dne 22. 10. 2024, navrhoval jednak, aby soud zrušil celé napadené rozhodnutí, a jednak, aby uložil žalované povinnost žalované poskytnout žalobci následující informace ze Smlouvy:
- a) v ustanovení čl. II. (Předmět nájmu) odst. 10) údaj o výši smluvní pokuty PD (bod 1.2. žádosti);
 - b) v čl. IV. (Doba trvání nájmu) odst. 3) údaj o výši smluvní pokuty (bod 1.4. žádosti);
 - c) v čl. V. (Předání a převzetí předmětu nájmu) odst. 6) údaj o výši smluvní pokuty za nezahájení provozu (bod 1.6. žádosti);
 - d) v čl. VI. (Nájemné) odst. 7) údaj o výši smluvní pokuty (bod 1.7. žádosti);
 - e) v čl. VIII. (Kauce) odst. 1) údaj o výši kauce (bod 1.8. žádosti);
 - f) v čl. XIII. (Údržba Předmětu nájmu) odst. 1) údaj o výši nákladů spojených s údržbou a opravou Předmětu nájmu (bod 1.9. žádosti);
 - g) v čl. XVII. (Vrácení předmětu nájmu) odst. 2) údaj o výši smluvní pokuty (bod 1.10. žádosti);
 - h) v čl. XVIII. (Závěrečná ustanovení) odst. 2) údaj o výši smluvní pokuty (bod 1.11. žádosti);
 - i) v Příloze č. 2 „Projektová studie“ údaj o Projektové studii (bod 1.12. žádosti);
 - j) v Příloze č. 7 „Vzor bankovní záruky“ – údaj o originálním vyhotovení záruční listiny vystavené bankou. Pokud nebyla vystavena bankovní záruka, údaj o výši kauce dle 1.8. žádosti (bod 1.14. žádosti).

Po upřesnění žalobního návrhu tedy žalobní návrh zněl tak, že se žalobce domáhal jednak zrušení celého napadeného rozhodnutí, jednak uložení povinnosti žalované, aby žalobci poskytla právě ty informace, které mu napadeným rozhodnutím odmítla poskytnout.

32. Podanou žádostí se žalobce nedomáhal poskytnutí informací jen o výši smluvních pokut sjednaných žalovanou a společností Saunia, s.r.o. ve Smlouvě. Mimo informací, které mu

¹⁰ V ostatních bodech žaloby žalobce argumentoval ve prospěch přípustnosti podané žaloby – s poukazem na konkrétní okolnosti při vyřizování žádosti a příslušné judikaturní závěry namítal, že je jeho žaloba směřující přímo proti rozhodnutí žalované přípustná; a dále se vyjádřil k včasnosti žaloby a rozsahu, v jakém brojí proti napadenému rozhodnutí.

žalovaná poskytla¹¹, žalobce svou žádostí usiloval rovněž o informace o výši kauce¹², o výši nákladů spojených s údržbou a opravou předmětu nájmu¹³, o příloze č. 2 smlouvy – projektové studii¹⁴, o originálním vyhotovení záruční listiny vystavené bankou; nebyla-li bankovní záruka vystavena, pak o údajích o výši kauce dle bodu 1.8. žádosti¹⁵ a konečně o informace o výši sjednaných smluvních pokut¹⁶.

33. Soud shrnuje, že ač žalobce žalobními body zpochybňoval pouze důvody neposkytnutí informací o smluvních pokutách, žalobou požadoval, aby soud uložil žalované povinnost poskytnout žalobci všechny informace, které mu žalovaná neposkytla k jeho Žádosti, přestože se požadované a neposkytnuté informace zčásti smluvních pokut netýkaly. Soud byl při přezkumu napadeného rozhodnutí podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán mezemi žalobních bodů a nebyl oprávněn domýšlet žalobní argumentaci za žalobce¹⁷. Proto soud učinil bez dalšího závěr o nedůvodnosti žaloby ve vztahu k neposkytnutým informacím, které se netýkaly smluvních pokut. Jelikož tedy žalobce v žalobě nezpochybňoval zákonnost neposkytnutí takových informací vyžádaných v bodech 1.8., 1.9., 1.12. a 1.14. Žádosti, byla jeho žaloba v této části nedůvodná.
34. Soud se následně zaměřil na zákonnost napadeného rozhodnutí ve zbývajícím rozsahu informací vymezeném žalobou, tedy neposkytnutí informací o výši smluvních pokut sjednaných ve Smlouvě dle bodů 1.2., 1.4., 1.6., 1.7., 1.10. a 1.11. Žádosti.
35. K žalobní argumentaci soud v první řadě uvádí, že není významné, zda jiné povinné subjekty zveřejňují či nezveřejňují údaje o výši sjednaných smluvních pokut. Postup jiných povinných subjektů může svědčit toliko o jejich praxi a nevypovídá však nic o zákonnosti zveřejňování či nezveřejňování informací o výši sjednaných smluvních pokut. Závěry o zákonnosti odmítnutí poskytnutí informace jsou odvislé mj. jak od kvality odůvodnění odmítnutí ze strany povinného subjektu, tak i od objektivního právního posouzení charakteru té které konkrétní informace. Argumentuje-li povinný subjekt obchodním tajemstvím, musí být povaha odmítnuté informace hodnocena přísně individuálně. Tato dílčí žalobní námitka proto nebyla důvodná.
36. Žalovaná v napadeném rozhodnutí odůvodnila neposkytnutí informací o sjednané výši smluvních pokut obchodním tajemstvím s odkazem na § 9 odst. 1 informačního zákona a § 504 občanského zákoníku. Žalovaná tvrdila, že konkurenční význam informací spočívá v tom, že odtajnění informace o výši jednotlivých smluvních pokut by znevýhodnilo společnost Saunia, s.r.o. i žalovanou v kontraktačních procesech s dalšími smluvními partnery, neboť by bylo zřejmé, jakou smluvní pokutu jsou ochotny akceptovat. Požadované informace byly rovněž určitelné, ocenitelné, nebyly běžně dostupná, souvisely

¹¹ srov. výrok napadeného rozhodnutí, kterým žalovaná žalobci poskytla informace dle bodů 1.1., 1.3., 1.5. a 1.13. Žádosti, tedy informace o předpokládané ceně díla, o předpokládané výši investičních nákladů pronajímatele na provedení rekonstrukce předmětu nájmu, o výši měsíčního nájemného a o obsahu přílohy č. 6 Smlouvy

¹² viz bod 1.8. Žádosti

¹³ viz bod 1.9. Žádosti

¹⁴ viz bod 1.12. Žádosti

¹⁵ viz bod 1.14. Žádosti

¹⁶ viz body 1.2., 1.4., 1.6., 1.7., 1.10. a 1.11. Žádosti

¹⁷ srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2022, č. j. 4 Afs 185/2020-40, bod 28; či ze dne 16. 10. 2024, č. j. 7 As 144/2024-31, bod 11; a rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS; či usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20; a ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21

s obchodními závody žalobkyně a společnosti Saunia, s.r.o., které rovněž projevily vůli k jejich utajení. V případě bodů 1.2., 1.6., 1.7. a 1.10. se jednalo o smluvní pokuty, k jejichž úhradě se zavázala společnost Saunia, s.r.o., nikoliv žalovaná. V případě bodu 1.11. žádosti šlo o výši smluvní pokuty, k jejíž úhradě se zavázaly obě strany Smlouvy. Žalobcem požadované informace o výši smluvních pokut se netýkaly používání veřejných prostředků ve smyslu § 9 odst. 2 informačního zákona, neboť žalovaná jako soukromoprávní korporace nenakládá s veřejnými prostředky.

37. Podle § 9 odst. 1 informačního zákona neposkytne povinný subjekt požadovanou informaci, pokud je obchodním tajemstvím.
38. Soud nepřisvědčil žalobní námitce, že údaj o výši smluvní pokuty nemůže v případě žalované jako povinného subjektu a veřejné instituce spadat pod obchodní tajemství. Výluka z poskytování informací dle § 9 odst. 1 informačního zákona zahrnuje informace, které jsou *obchodním tajemstvím*. Pro vymezení pojmu *obchodního tajemství* toto ustanovení informačního zákona v poznámce pod čarou odkazuje na § 17 dnes již neúčinného zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku.¹⁸ Právní úprava účinná ke dni vydání napadeného rozhodnutí, jakož i účinná v době rozhodování soudu, vymezuje obchodní tajemství v § 504 občanského zákoníku. Ani občanský zákoník, ani informační zákon nevymezují pojem *obchodního tajemství* odlišně pro různé druhy právních subjektů. Soud tak přisvědčuje žalované, že z platné a účinné právní úpravy nelze dovodit, že by v případě povinných subjektů dle § 2 odst. 1 informačního zákona měl být obsah pojmu *obchodní tajemství* jiný než v případě osob nespádajících mezi povinné subjekty.
39. Zbývá vypořádat žalobní námitku, že výše smluvní pokuty je vždy na dohodě smluvních stran a že tvrzení žalované, že by ji sdělení výše smluvní pokuty znevýhodnilo při jednání s jinými obchodními partnery, je spekulací.
40. Ustanovení § 9 odst. 1 informačního zákona zakládá výluhu z poskytování požadovaných informací, pokud jsou obchodním tajemstvím.
41. Pojem obchodní tajemství vymezuje občanský zákoník v § 504 takto: *Obchodní tajemství tvoří konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení.*
42. Aby byla určitá skutečnost (tj. „*informace*“ ve smyslu § 3 odst. 3 informačního zákona) obchodním tajemstvím, právě uvedená kritéria musí být naplněna kumulativně.¹⁹
43. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí spojovala znalost o výši sjednaných smluvních pokut s konkurenčním znevýhodněním žalované a společnosti Saunia, s.r.o. při vyjednávání smluvních podmínek s potenciálními budoucími obchodními partnery. Na základě toho žalovaná považovala informaci o výši smluvních pokut za konkurenčně významnou.
44. Právě konkurenční význam této informace žalobce zpochybňoval, neboť podle něj je vždy otázkou dohody smluvních stran, jaké výše smluvní pokuta dosáhne, a spekulativním je

¹⁸ srov. bod 72. § 3080 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku

¹⁹ srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2023, č. j. 6 As 123/2022-93, bod 21; a ze dne 26. 10. 2023, č. j. 9 As 24/2023-37, bod 16

názor žalované, že znalost výše smluvních pokut znevýhodní žalovanou nebo společnost Saunia, s.r.o. při uzavírání dalších smluv.

45. S ohledem na obsah žalobní argumentace se soud zabýval výlučně tím, zda může být informace o výši sjednaných smluvních pokut konkurenčně významnou. Naplnění ostatních definičních prvků pojmu *obchodního tajemství* totiž žalobce ve své žalobě nezpochybňoval, kdy soud, jak již výše zdůraznil, byl vázán při přezkumu napadeného rozhodnutí mezemi uplatněných žalobních námitek.
46. *Co se týká znaku konkurenční významnosti, jde v zásadě o to, že znalost informace představuje konkurenční výhodu. Tím zakládá lepší postavení nositele obchodního tajemství (Koukal, P., Lasák, J. § 504 [Obchodní tajemství]. In: Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1554–1555). Jinými slovy, jde o informace, které chce získat konkurence, neboť mohou být využitelné při jejím vlastním podnikání (Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník – Velký komentář. Svazek III. § 419 - 654. Praha: Leges, 2014, s. 291). Nejvyšší soud dlouhodobě judikuje, že „konkurenčně významnými skutečnostmi mohou být např. seznamy zákazníků, dodavatelů, podnikatelské plány a strategie, cenové odhady, výrobní náklady, nejrůznější studie, informace z obchodních smluv, vzorníky, výrobní programy, nová technická řešení, technologické postupy a vzory, marketingové strategie, dokumentace apod. Obchodním tajemstvím může být např. i organizační změna u zaměstnavatele, který je podnikatelem.“²⁰ Jinak řečeno, *znak významnosti splňují jak informace, které podnikateli samotnému poskytují lepší postavení na trhu, tak informace, které jsou využitelné konkurencí pro její vlastní podnikání.* „Konkurenční význam znamená, že dotčené skutečnosti přinášejí konkurenci informace, které ona chce, resp. mohou být využitelné pro její vlastní podnikání, a sama je nemá. Proto je konkurenceschopnost spojena s ocenitelností a utajením, resp. neznámostí“ (MELZER, F., TÉGL, P. a kol. Občanský zákoník – Velký komentář. Svazek III. § 419 - 654. Praha: Leges, 2014, str. 291).²¹*
47. Z judikatury správních soudů vyplývá, že konkurenčně významné mohou být např. po dlouhou dobu průběžně shromažďované údaje tvořící souvislou časovou řadu údajů, jejichž zveřejnění by mohlo vést k odhalení dlouhodobé podnikové strategie, neboť takto ucelený soubor dat poskytuje podklad pro zpětnou analýzu úspěšnosti či naopak neúspěšnosti nastaveného obchodního modelu podnikání, resp. jeho dílčích parametrů, a lze z nich vysledovat dlouhodobou strategii při poskytování konkrétního druhu služeb²², dále informace o způsobu fungování obchodních partnerů, o tom, jaké používají vybavení, jak a v jaké výši jsou stanoveny jednotlivé ceny služeb, informace o nastavení smluvních sankcí apod., neboť mohou vypovídat o způsobu fungování podnikatele i o jeho obchodní strategii²³. Jako případ konkurenčně významné skutečnosti vzniklé před značnou dobou uvedl Nejvyšší správní soud chráněnou recepturu.²⁴ Znaky obchodního tajemství nenaplní smluvní údaje neobsahující takové detaily, z nichž by bylo možné dovodit nějaké know-how smluvních stran, postupy při poskytování poradenské činnosti či obchodně cenné informace či způsob kalkulace ceny.²⁵

²⁰ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2024, č. j. 2 As 96/2023-92, body 60 a 61

²¹ srov. již vzpomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 123/2022-93, bod 34

²² srov. již vzpomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 123/2022-93, bod 34

²³ srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2023, č. j. 11 A 79/2022-99, body 44 až 47

²⁴ srov. již vzpomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 123/2022-93, bod 33

²⁵ srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 1. 2022, č. j. 14 A 42/2021-49, bod 55

48. Cena plnění sice může být za určitých okolností obchodním tajemstvím, kdy jde typicky o případy prozrazení cenotvorby či případy, kdy se jedná o významný prvek obchodního modelu nositele obchodního tajemství. Mělo by však jít o např. o souvislou řadu údajů, na jejímž základě by bylo možné učinit si podrobný obrázek o komplexním ekonomickém fungování subjektu a odhalit tak jeho dlouhodobou strategii, což by mohlo vést až ke zneužití informací při budoucím konkurenčním boji o zákazníky. Znaky obchodního tajemství tak nenaplnují údaje ve smluvní dokumentaci týkající se jednoho konkrétního projektu, nikoli podstaty obchodního modelu daného subjektu, z nichž nelze vyvodit obecnější poznatky o jejích případných budoucích aktivitách. Všeobecný vzorec pro stanovení hodnoty nemá sám o sobě žádnou ekonomickou hodnotu a nepředstavuje konkurenční výhodu. Významnost výsledku konkrétního obchodního jednání završeného uzavřením smlouvy je nutno hodnotit i podle časového odstupu od něj, protože vypovídá o tom, zda je schopen poskytnout informace o aktuální pozici smluvních stran na daném trhu a síle jejich aktuální vyjednávací pozice. Individuální sjednávání smluvních vztahů v budoucnu jistě bude vycházet z aktuálních podmínek na daném trhu.²⁶
49. Soud shrnuje, že v obecné rovině lze pod obchodní tajemství zahrnout i informace z obchodních smluv. Aby však bylo možné konkrétní informaci z obchodní smlouvy zahrnout pod obchodní tajemství, je třeba ve vztahu k ní zkoumat, zda kumulativně naplňuje zákonné definiční znaky obchodního tajemství. Některé informace z obchodních smluv tak obchodním tajemstvím být mohou, jiné nikoliv.
50. Smluvní pokuta je výsledkem ujednání smluvních stran²⁷ a utvrzuje splnění konkrétní smluvní povinnosti²⁸. Zakládá povinnost dlužníka pro případ, že řádně a včas nesplní smluvně stanovenou povinnost. Touto hrozbou další povinnosti, nyní k sankčnímu plnění, motivuje dlužníka ke splnění prvotní smluvní povinnosti. Smluvní pokuta tak vyjadřuje zvýšený zájem věřitele na náležitém splnění té smluvní povinnosti, k níž se smluvní pokuta vztahuje.
51. Soud nepřisvědčil žalované, že by ji sdělení výše smluvní pokuty poškodilo v dalších budoucích kontraktačních procesech, neboť by potenciálním smluvním partnerům bylo předem známo, jak vysokou smluvní pokutu byla žalovaná ve Smlouvě ochotna akceptovat. Smluvní pokuta se vždy vztahuje k určité konkrétní smluvní povinnosti. Ze skutečnosti, že je v určité smlouvě splnění určité smluvní povinnosti utvrzeno smluvní pokutou, nelze dovozovat, že by tak tomu muselo být i v jiných budoucích případech. V jiných případech totiž může odpadnout zvýšený zájem věřitele na splnění určité smluvní povinnosti, charakterizovaný právě utvrzením splnění této smluvní povinnosti smluvní pokutou, či tento zájem může být méně či více intenzivní. Stejně tak i variabilní může být i situace dlužníka, který se k úhradě smluvní pokuty zavazuje – nejen, pokud jde o jeho solventnost, ale i ve vztahu k jeho možnostem řádně a včas splnit povinnost, zajištěnou smluvní pokutou. Soud přisvědčil žalobci, že konečná výše smluvní pokuty je vždy na dohodě smluvních stran. Jde o výsledek vyjednávacího procesu, který je ovlivněn mnoha faktory – zejména možnostmi dlužníka splnit zajišťovanou povinnost, možnostmi dlužníka splnit smluvní pokutu, vyjednávacími schopnostmi dlužníka, zájmem věřitele na dodržení zajišťované povinnosti a jeho vyjednávacími schopnostmi. Všechny popsané faktory jsou navíc vázány k okamžiku procesu budoucího vyjednávání na aktuální ekonomickou situaci na daném trhu

²⁶ srov. již vzpomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 96/2023-92, body 69, 71, 72, 73 a 74

²⁷ viz § 2048 odst. 1 občanského zákoníku

²⁸ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2022, č. j. 8 Afs 166/2020-37, bod 34

ovlivněnou nejen všemi subjekty trhu, ale i vnějšími, jimi neovlivněnými, ekonomickými skutečnostmi. A toto vše ještě jen za předpokladu přísně racionalizovaného kontraktačního procesu, který pomíjí např. jiné paralelní obchody stran.

52. Údaj o smluvních pokutách nepředstavuje konkurenční (ne)výhodu. Soud dospěl k závěru, že odtajnění informace o výši sjednaných smluvních pokut nepředstavuje konkurenční nevýhodu žalované ani konkurenční výhodu jejích konkurentů. Nešlo o údaje o dlouhodobé podnikové strategii, která by mohla být podkladem pro zpětnou analýzu úspěšnosti či naopak neúspěšnosti nějakého obchodního modelu podnikání, způsobu fungování podnikatele nebo jeho obchodní strategii. Údaj o tom, zda a jaké smluvní pokuty v roce 2019 strany Smlouvy ujednaly, je nemůže i s ohledem na uplynulou dobu poškodit v jejich nynějších podnikatelských aktivitách. Údaj o těchto smluvních pokutách může vypovídat jen o tom, jaká byla v roce 2019 pozice stran Smlouvy na daném trhu a jaká tehdy byla síla jejich vyjednávací pozice, aniž by to bylo s to ovlivnit sjednávání smluvních vztahů v budoucnu, protože to bude reagovat na aktuální podmínky na daném trhu a aktuální pozici stran.
53. Soud dodává, že z informace o výši smluvních pokut sjednaných v jedné smlouvě nelze zjistit ani obecný vzorec pro nastavení smluvních sankcí využívaný žalovanou, který by v současné době mohl být konkurenčně významný. Sjednané smluvní pokuty utvrzují splnění druhově zcela odlišných smluvních povinností (smluvní pokuta dle čl. II odst. 10 Smlouvy za prodlení s odsouhlasením projektové dokumentace, smluvní pokuta dle čl. IV. odst. 3 za prodlení s oznámením změny dne počátku nájmu, smluvní pokuta dle čl. V. odst. 6 za prodlení se zahájením provozu, smluvní pokuta dle čl. VI. odst. 7 za prodlení s platbou nájemného, smluvní pokuta dle čl. XVII. odst. 2 za prodlení s vrácením předmětu nájmu a smluvní pokuta dle čl. XVIII. odst. 2 za porušení tam sjednané povinnosti). Výše sjednaných smluvních pokut byla závislá na významu, jaký smluvní strany v roce 2019 přikládaly splnění té které smluvní povinnosti, a je tak závislá na jedinečném (skutkovém, právním, ekonomickém) prostředí předmětné smlouvy o nájmu prostor sloužících k podnikání. Ujednanou výši smluvních pokut tak nepochybně ovlivnil např. předmět nájmu a okolnosti s ním související (např. rekonstrukce), předpokládaná ziskovost předmětu nájmu či délka trvání nájemního vztahu. Tyto faktory jsou však v různých případech různé, a proto nelze z výše smluvních pokut ujednaných v jedné smlouvě dovozovat závěry platné pro jiné v budoucnu uzavírané smlouvy. Navíc, každé smluvní ujednání je výsledkem konkrétního vyjednávacího procesu, který není závislý jen na předmětu smlouvy a požadavcích stran, ale i na jejich vyjednávacích schopnostech. Argumentace žalované, že výsledek vyjednávacího procesu ústícího v uzavření Smlouvy může poškodit její strany v budoucích vyjednávacích procesech, protože jejich konkurenti budou vědět, k čemu se byly ochotny strany Smlouvy v roce 2019 zavázat, by vedl nutně k paušálnímu závěru, že za obchodní tajemství by bylo označit prakticky každé ujednání jakékoli smlouvy.
54. Soud dodává, že z hlediska práva na informace a výluky z něj v podobě obchodního tajemství soud nevidí významný rozdíl mezi jednotlivými údaji o výši sjednaných smluvních pokut a např. údaji o výši nájemného, jakožto informací, kterou žalovaná žalobci napadeným rozhodnutím poskytla. Optikou žalované by i výše sjednaného nájemného mohla žalovanou omezit a znevýhodnit v kontraktačním procesu s budoucími smluvními partnery, neboť by jim bylo známo, jakou výši nájemného je žalovaná ochotna akceptovat. Ani v případě informací o výši sjednaných smluvních pokut ani v případě informace o výši sjednaného nájemného se však nejedná o informace odhalující obchodní model žalované či

její dlouhodobou obchodní strategií. Z hlediska naplnění zákonných definičních znaků obchodního tajemství jsou obě informace srovnatelné. Žalovaná při tom jednu informaci poskytla, druhou však nikoliv.

55. Soud shrnuje, že nelze učinit závěr, že by žalovaná byla odtajněním smluvní pokuty znevýhodněna v příštích kontraktačních procesech tak, že by její budoucí kontrahenti věděli, k jak vysokým smluvním pokutám byla ochotna žalovaná se ve Smlouvě zavázat, resp. jak nízké smluvní pokuty byla žalovaná ochotna ve Smlouvě u druhé smluvní strany akceptovat. Žalovaná neprokázala, že jsou požadované informace konkurenčně významné podle § 504 občanského zákoníku ve spojení s § 9 odst. 1 informačního zákona a nebyla tak splněna jedna z kumulativních podmínek pro odepření informací z důvodu jejich povahy obchodního tajemství. To, že strany smlouvy mohou považovat některá smluvní ujednání za důvěrná a nemají zájem je zpřístupňovat třetím osobám, nestačí k závěru o existenci obchodního tajemství, které vyžaduje prvek konkurenční významnosti. Strany Smlouvy se nemohou důvodně domnívat, že utajením předmětných informací získaly konkurenční výhody, resp. že jejich odtajnění je konkurenčně znevýhodní. Zbývá dodat, že povaha obchodního tajemství byla relevantní ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, jehož zákonnost soud přezkoumával.
56. K argumentu žalované, že žalobce zneužil právo na přístup k informacím, soud uvádí, že tímto důvodem nebylo odepření informací v napadeném rozhodnutí odůvodněno. Žalovaná nebyla oprávněna doplňovat až v řízení před soudem odůvodnění napadeného rozhodnutí o důvody v něm neobsažené.²⁹ Naopak pouze odůvodnění napadeného rozhodnutí a související podklady obsažené ve správním spisu a jejich vyhodnocení žalovanou již v průběhu řízení o Žádosti mohly být relevantní pro soudní přezkum.³⁰
57. Až v soudním řízení vznesené tvrzení o zneužití práva na informace žalobcem³¹ žalovaná odůvodňovala mj. tím, že žalobce požadoval informace i o výši smluvních pokut, k jejichž případné úhradě se zavázala společnosti Saunia, s.r.o.³² V napadeném rozhodnutí žalovaná sice uvedla, že se v těchto případech nejednalo o plnění, které by měla poskytovat žalovaná, avšak žalovaná toto tvrzení nijak nespojovala s možným zneužitím práva na informace ze strany žalobce. Ze strany žalované se jednalo toliko o konstatování obsahu závazku k zaplacení smluvní pokuty, nikoliv o argument odůvodňující neposkytnutí požadovaných informací žalobci.
58. Jelikož žalovaná v napadeném rozhodnutí neodůvodnila odmítnutí informací poukazem na zneužití práva ze strany žalobce, nemohla tímto důvodem úspěšně odůvodnit odmítnutí informací v řízení před soudem. Při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí z hlediska důvodů pro jeho zrušení tak soud tento žalovanou, poprvé v soudním řízení správním, tvrzeň důvod nezkontrolal.
59. Žalovaná v napadeném rozhodnutí „pro úplnost“ odkázala na § 9 odst. 2 informačního zákona³³ a tvrdila, že informace o sjednané výši smluvních pokut se netýkají používání veřejných prostředků, neboť žalovaná jako soukromoprávní korporace nenakládá

²⁹ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018-50, bod 16 a tam odkazovaná judikatura

³⁰ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2024, č. j. 8 AfS 243/2021-37, bod 23

³¹ viz body 30 až 33 vyjádření k žalobě

³² Jednalo se o body 1.2., 1.6., 1.7., 1.10. a částečně bod 1.11. Žádosti.

³³ *Při poskytování informace, která se týká používání veřejných prostředků, se nepovažuje poskytnutí informace o rozsahu a příjemci těchto prostředků za porušení obchodního tajemství.*

s veřejnými prostředky. Tato argumentace nijak nepodporovala důvod odmítnutí poskytnutí informace, neboť podmínkou dispozice této právní normy je to, že se informace týká používání veřejných prostředků. Žalovaná tvrdila, že se informace o sjednané výši smluvních pokut používání veřejných prostředků netýkají, tudíž nebyly dány podmínky pro aplikaci tohoto zákonného ustanovení. Navíc se norma týká případů, kdy se mají informace poskytnout, ač jsou svou povahou obchodním tajemstvím. „*Ustanovení § 9 odst. 1 informačního zákona vylučuje informační povinnost v případě informace, která je obchodním tajemstvím. V odst. 2 uvedeného ustanovení je nicméně z této výluky dána výjimka, jedná-li se o příjemce veřejných prostředků. V takovém případě má žadatel právo na informaci o rozsahu těchto poskytnutých prostředků a o tom, komu byly poskytnuty. Smysl této úpravy je zřejmý, každý má právo zjišťovat informace, aby si mohl vytvořit názor (mohl zhodnotit), zda v určité situaci byly, či nebyly vynaloženy účelně veřejné prostředky*“.³⁴ Řečeno jinak, § 9 odst. 2 informačního zákona zakládá výjimku z výluky z poskytování informací založené na existenci obchodního tajemství podle § 9 odst. 1 informačního zákona. Pokud určitá informace naplňuje definiční znaky obchodního tajemství, nelze ji podle § 9 odst. 1 informačního zákona poskytnout, ledaže se jedná o informaci týkající se používání veřejných prostředků a jde-li o informaci o rozsahu a příjemci veřejných prostředků – v takovém případě nejde podle § 9 odst. 2 informačního zákona o porušení obchodního tajemství. Pokud naopak určitá informace definiční znaky obchodního tajemství nenaplňuje, není dána výluka z jejího poskytování dle § 9 odst. 1 informačního zákona a aplikace § 9 odst. 2 téhož zákona nepřipadá v úvahu.

60. Podle § 16 odst. 6 informačního zákona platí, že při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu.
61. Důvody pro odmítnutí žalobcovy žádosti v rozsahu jím požadovaných informací o výši sjednaných smluvních pokut, uvedené žalovanou v napadeném rozhodnutí a spočívající v tom, že jsou tyto informace obchodním tajemstvím, tak s ohledem na výše uvedené neobstojí. Proto soud výrokem I tohoto rozsudku napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 16 odst. 6 informačního zákona v části, v níž žalovaná odmítla Žádost v rozsahu, v němž se žalobce domáhal poskytnutí informací o výši sjednaných smluvních pokut. Takto soud výrokem I rozsudku zrušil část výroku napadeného rozhodnutí, jímž žalovaná odmítla Žádost v rozsahu, v němž se žalobce domáhal poskytnutí následujících informací ze Smlouvy: informace o výši smluvní pokuty uvedené v čl. II. Předmět nájmu odstavci 10 (bod 1.2. Žádosti); informace o výši smluvní pokuty uvedené v čl. IV. Doba trvání nájmu odstavci 3 (bod 1.4. Žádosti); informace o výši smluvní pokuty uvedené v čl. V. Předání a převzetí Předmětu nájmu odstavci 6 (bod 1.6. Žádosti); informace o výši smluvní pokuty uvedené v čl. VI. Nájemné odstavci 7 (bod 1.7. Žádosti); informace o výši smluvní pokuty uvedené v čl. XVII. Vrácení předmětu nájmu odstavci 2 (bod 1.10. Žádosti); informace o výši smluvní pokuty uvedené v čl. XVIII. Závěrečná ustanovení odstavci 2 (bod 1.11. Žádosti).

³⁴ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2024, č. j. 5 As 212/2023-21, bod 28

62. Výrokem II tohoto rozsudku soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl zbytek žaloby na zrušení napadeného rozhodnutí. Zbytek žaloby sestával ze dvou částí.
63. První část zamítnuté žaloby, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, se týkala těch informací, které žalovaná žalobci napadeným rozhodnutím poskytla a Žádosti tak v tomto rozsahu vyhověla. V rozsahu poskytnutých požadovaných informací napadené rozhodnutí žalobce nezkracovalo na jeho právech³⁵, žalobce ani netvrdil opak, a žaloba proto v této části nemohla být důvodná. Takto soud zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí v části, jíž žalovaná žalobci poskytla následující informace ze Smlouvy: informace o ceně díla za projektovou dokumentaci dle čl. II. Předmět nájmu odstavce 6 poslední věty Smlouvy (bod 1.1. Žádosti); informace o předpokládané výši investičních nákladů pronajímatele na provedení rekonstrukce předmětu nájmu dle čl. II. Předmět nájmu odstavce 11 Smlouvy (bod 1.3. Žádosti); informace o nájemném dle čl. VI. odstavce 2) Smlouvy (bod 1.5. Žádosti); informace o ceně médií v příloze č. 6 Smlouvy (bod 1.13. Žádosti).
64. Druhá část zamítnuté žaloby, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, se týkala těch informací, které žalovaná žalobci napadeným rozhodnutím sice odmítla poskytnout, ale žalobce v žalobě neuvedl žádné žalobní námitky, zpochybňující správnost nebo zákonnost tohoto odmítnutí informací. Takto soud zamítl žalobu proti napadenému rozhodnutí v části, jíž žalovaná žalobci odmítla poskytnout následující informace ze Smlouvy: informace o výši kauce dle v čl. VIII. Kauce odstavci 1 Smlouvy (bod 1.8. Žádosti); informace o výši nákladů spojených s údržbou a opravou předmětu nájmu dle v čl. XIII. Údržba Předmětu nájmu odstavci 1 Smlouvy (bod 1.9. Žádosti); informace o projektové studii v příloze č. 2 Smlouvy (bod 1.12. Žádosti); informace o bankovní záruce v příloze č. 7 Smlouvy (bod 1.14. Žádosti). Žalobce v podané žalobě nezpochybnil zákonnost důvodů pro odmítnutí Žádosti v tomto rozsahu a proti neposkytnutí uvedených informací v žalobě nic nenamítal (dále jen „*Druhá část zamítnuté žaloby*“).
65. Žalobce se dále domáhal uložení povinnosti žalované poskytnout žalobci ty informace, které mu žalovaná napadeným rozhodnutím odmítla poskytnout (jde o informace vyžádané žalobcem v bodech 1.2., 1.4., 1.6., 1.7., 1.8., 1.9., 1.10., 1.11., 1.12. a 1.14. Žádosti).
66. Správní soud je podle výše citovaného § 16 odst. 6 informačního zákona oprávněn současně se zrušením napadeného rozhodnutí povinnému subjektu nařídit poskytnutí požadovaných informací.
67. Z uvedeného vyplývá, že soud musel výrokem IV tohoto rozsudku bez dalšího zamítnout žalobní návrh na uložení povinnosti žalované poskytnout žalobci ty informace, u nichž soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Uložení povinnosti povinnému subjektu informaci poskytnout je totiž podmíněno tím, že odmítavé rozhodnutí ohledně této informace je správním soudem současně rušeno. Proto soud výrokem IV tohoto rozsudku zamítl návrh žalobce na uložení povinnosti žalované poskytnout žalobci informace, které byly předmětem Druhé části zamítnuté žaloby (jde o informace vyžádané žalobcem v bodech 1.8., 1.9., 1.12. a 1.14. Žádosti).
68. Zbývalo posoudit, zda jsou naplněny zákonné podmínky pro nařízení poskytnutí těch informací, u nichž soud shledal, že důvod odmítnutí v podobě ochrany obchodního

³⁵ Neprojevalo se v žalobcově právní sféře negativně – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2024, č. j. 3 Afs 299/2023-45, bod 21.

tajemství neobstál, a napadené rozhodnutí v této části výrokem I rozsudku zrušil (jde o informace vyžádané žalobcem v bodech 1.2., 1.4., 1.6., 1.7., 1.10. a 1.11. Žádosti).

69. Soud dospěl k závěru, že nelze odmítnout poskytnutí těchto informací s odkazem na obchodní tajemství. Proto dále zvažoval, zda na první pohled není dán některý z dalších důvodů pro odmítnutí poskytnutí informací. Soud posuzoval, zda takový důvod není dán zjevně a sám aktivně nevyhledával další důvody odmítnutí, neboť by tak nahrazoval činnost žalované.³⁶
70. Žalovaná v řízení před soudem argumentovala zneužitím práva na informace ze strany žalobce. Soud již výše uvedl, že z hlediska posouzení zákonnosti odmítnutí žádosti o informace nemůže tento důvod zkoumat, neboť napadené rozhodnutí jím není odůvodněno. Jedná se o novou argumentaci žalované vznesenou až v řízení před soudem. Proto tato argumentace nemůže mít relevanci ve vztahu ke zrušení napadeného rozhodnutí. Řečeno jinak, při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí a úvaze o důvodnosti žaloby v rozsahu návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí soud nemohl k této argumentaci přihlížet, neboť nebyla součástí napadeného rozhodnutí.
71. Soud byl však povinen zohlednit tuto argumentaci ve vztahu k návrhu na uložení povinnosti žalované poskytnout žalobci požadované informace. Ze strany soudu se totiž nejedná o nepřípustné vyhledávání důvodů pro odmítnutí žádosti, nýbrž o vypořádání žalovanou výslovně uplatněné procesní obrany proti tomuto návrhu.
72. Soud předznamenává, že zneužití práva na informace může být faktickým důvodem pro odmítnutí žádosti o informace.³⁷
73. *Zneužitím práva* je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, soud neposkytne ochranu. Mezi hodnoty materiálního právního státu patří také odepření ochrany jednání, které práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem. Zákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se střetává. Zneužitím práva je jednání, jehož cílem není dosažení účelu a smyslu sledovaného právní normou, nýbrž které je v rozporu s ustálenými dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému účastníku újmu či se na jeho úkor obohatit.³⁸ Zneužitím práva může být např. šikanózní, urážlivé či útočné jednání, jímž by měl žadatel v úmyslu poškodit dotčenou osobu, anebo kverulační či obstrukční jednání s cílem paralyzovat činnost povinného subjektu.³⁹
74. Žalovaná zneužití práva na informace žalobcem spojovala s tím, že žalobce vyžadoval i informace o výši těch smluvních pokut, k jejichž případné úhradě se nezavázala žalovaná, nýbrž společnost Saunia, s.r.o., tudíž se nejednalo o vynakládání peněžních prostředků ve prospěch třetích osob žalovanou jako obchodní společností vlastněnou státem, nýbrž o

³⁶ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 9 As 94/2022-70, body 42 a 43 a tam citovaná judikatura

³⁷ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2024, č. j. 5 As 91/2023-48, bod 21 a tam vzpomínaná judikatura

³⁸ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2024, č. j. 9 As 26/2024-44, body 23 a 24 a tam citovaná judikatura

³⁹ srov. již vzpomínaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 91/2023-48, bod 23

hypotetické inkaso peněžních prostředků třetích osob žalovanou. Proto poskytnutí těchto informací nemohlo přispět k veřejné kontrole žalované, nad to v případě, kdy se nejedná o finanční prostředky státu, nýbrž samostatně hospodařící obchodní společnosti.

75. Soud žádné zneužití práva ze strany žalobce při podání Žádosti neshledal. Žalovaná především netvrdila, že by cílem Žádosti a přímým úmyslem žalobce mělo být způsobení újmy žalované či společnosti Saunia, s.r.o. či obohacení žalobce na jejich úkor. Soud nesouhlasí s žalovanou, že by informace o výši smluvní pokuty, jíž má případně inkasovat žalovaná, nemohla přispět ke kontrole hospodaření žalované. Právě naopak zpřístupněním této informace může dojít ke kontrole hospodaření žalované jako obchodní korporace, jejímž stoprocentním akcionářem je stát⁴⁰, alespoň z toho pohledu, zda splnění významných smluvních povinností žalovaná utvrzuje náležitě vysokými smluvními pokutami a zda smluvní pokuty nesjednává ryze formálně.
76. Tvrzení žalované, že žalobce usiluje o využití požadovaných informací ve prospěch zájmů jiných, konkrétně nespécifikovaných osob, nemůže odůvodnit neposkytnutí informací žalobci a jedná se pouhou spekulací žalované, které nic nenasvědčuje. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu⁴¹, *možné zneužití nebo dezinterpretace informace nelze bez dalšího považovat za důvod odepření jejího poskytnutí. Takové omezení totiž postrádá zákonný základ. Nejvyšší správní soud ostatně již dříve ve své judikatuře upozornil, že až na výjimečné případy povinnému subjektu nepřísluší zkoumat, jakým způsobem a k čemu žadatel informace použije, respektive k čemu informace použijí další osoby v důsledku jejího zveřejnění.* Využití informace ve prospěch jiných osob tak není bez dalšího důvodem pro odmítnutí žádosti o informace. Soud nesouhlasí s žalovanou, že z toho, že žalobce měl již v předcházející žalobě uvést, že cena a význam požadované informace závisí i na časovém období, kdy se žadatel k požadované informaci dostane, má vyplývat, že účelem Žádosti bylo *využití informace ve prospěch neznámých osob*. Soud v tom nevidí žádnou logiku. Není pochyb o tom, že informace má svou hodnotu nejen z důvodu svého obsahu, ale i z hlediska toho, *kdy* ji žadatel získá. (Obecné) tvrzení žalobce o ceně a významu informace nijak neprokazuje, že Žádost podal v zájmu jiných osob. A i kdyby tak postupoval, nebylo by to, jak bylo výše vysvětleno, projevem zneužití práva na informaci. Případné zneužití informace není bez dalšího důvodem pro její neposkytnutí. Žalovaná netvrdila žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by se v projednávané věci mělo jednat o takový výjimečný případ, kdy by bylo zapotřebí zkoumat, jakým způsobem a k čemu použijí požadované informace žalobce či jiné osoby, které je prostřednictvím žalobce získají.
77. Za příliš obecné považoval soud tvrzení žalované stran požadování předmětné smlouvy orgány činnými v trestním řízení po vydání prvního rozhodnutí žalované o odmítnutí Žádosti. Ačkoliv bylo toto tvrzení součástí argumentace o zneužití práva na informace žalobcem, žalovaná nijak konkrétně nespécifikovala, jak má skutečnost, že orgány činné v trestním řízení začaly po žalované požadovat smlouvu poté, co vydala první rozhodnutí o odmítnutí Žádosti, nasvědčovat zneužití práva žalobcem. Žalobci nelze přičítat k tíži postup policie. Ani argumentaci žalované, že stejných důvodů jako v případě argumentace žalobce, soud nesměl domýšlet a konkretizovat.
78. Soud nepřisvědčil žalované, že by o šikanózním postupu žalobce svědčila skutečnost, že žalobce podal exekuční návrh na výkon rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze

⁴⁰ srov. opakovaně vzpomínaný rozsudek zdejšího soudu č. j. 57 A 136/2021-163, bod 37

⁴¹ srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2024, č. j. 4 As 214/2023-38, bod 54

dne 14. 9. 2022, č. j. UOOU-00408/21-27, ačkoliv toto rozhodnutí nebylo materiálně vykonatelné, a vzal jej zpět až na základě upozornění žalované, že by po žalobci mohla v rámci náhrady škody vymáhat případné zaplacené donucovací pokuty.

79. Šikanózní výkon práva lze považovat za projev zneužití práva. Jedná se o výkon subjektivního práva v rozporu s jeho smyslem a účelem. Cílem šikanózního výkonu práva tak není dosažení účelu a smyslu subjektivního práva, nýbrž dosažení jiného cíle v rozporu se smyslem a účelem vykonávaného subjektivního práva. Šikanózním výkonem práva na informace tak zpravidla bude urážlivé či útočné jednání, jehož úmyslem je pouze poškodit povinný subjekt, dále podávání žádostí o informace, jejichž cílem je pouze obtěžování povinného subjektu či paralýza jeho hlavní činnosti prostřednictvím žádostí o informace, aniž by žadatel skutečně usiloval o požadované informace.
80. Případné podání exekučního návrhu na výkon posledně uvedeného rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů nelze ve skutkových poměrech projednávané věci považovat za šikanózní vůči žalované. Žalobce o požadované informace usiluje již více než čtyři roky a žalovaná mu je bez právního důvodu odmítá poskytnout. Pro vypořádání této námitky nebylo třeba zjišťovat, zda žalobce skutečně podal exekuční návrh na výkon tohoto rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů a zda jej pod tíhou obrany žalované vzal zpět. I kdyby žalobce podal exekuční návrh, nelze v tom spatřovat šikanózní postup vůči žalované, který by měl být relevantní pro posouzení, zda podáním Žádosti žalobce zneužívá právo na informace. Podání exekučního návrhu odpovídá konsistentnímu postoji žalobce, který evidentně usiluje o požadované informace a čelí soustavnému odmítání Žádosti ze strany povinného subjektu. Stejně tak by nebylo nic šikanózního na zpětvzetí exekučního návrhu, aby žalobce předešel případnému sporu o náhradu škody mezi ním a žalovanou.
81. Důvodným nebylo ani tvrzení žalované, že postup žalobce spočívající v podání exekučního návrhu a jeho následném zpětvzetí za účelem předejití možného soudního řízení o náhradu škodu měl nasvědčovat tomu, že žalobce nepotřebuje požadované informace pouze proto, aby mohl kontrolovat činnost žalované jakožto veřejné instituce. Soudu není zřejmé, jak lze z právě popsaného postupu žalobce dovodit, že by informace nepotřeboval za účelem kontroly žalované. Na první pohled není zřejmá žádná souvislost mezi na jedné straně podáním exekučního návrhu a jeho zpětvzetím z důvodu snahy o předejití sporu o náhradu škody a na druhé straně důvodem, pro který žalobce požadované informace vyžaduje. Pokud žalovaná takovou spojitost viděla, měla ji soudu tvrdit. Soud opakuje, že argumentaci žalované nemohl domýšlet. Zároveň soud v této souvislosti opakuje, že až na výjimečné případy nemůže být důvodem pro odepření poskytnutí informace to, jakým způsobem a k čemu žadatel informace použije, přičemž žalovaná netvrdila žádné konkrétní okolnosti nasvědčující tomu, že by se v projednávané věci jednalo o právě takový výjimečný případ.
82. Argumentace žalované zneužitím práva na informace ze strany žalobce tak nebyla důvodná. Žádný zákonný důvod pro odmítnutí poskytnutí informací o výši smluvních pokut sjednaných mezi žalobkyní a společností Saunia, s.r.o. není soudu na první pohled zřejmý.
83. Jelikož soud dospěl k závěru, že nelze odmítnout poskytnutí těchto informací s odkazem na obchodní tajemství, napadené rozhodnutí v této části zrušil a nezjistil žádný zjevný jiný důvod pro odmítnutí poskytnutí informací o výši smluvních pokut, rozhodl se nařídit žalované poskytnutí těchto informací v souladu s § 16 odst. 6 informačního zákona. Proto soud výrokem III tohoto rozsudku nařídil žalované, aby do 10 dnů ode dne doručení tohoto rozsudku poskytla žalobci informace o výši sjednaných smluvních pokut dle bodů 1.2., 1.4.,

1.6., 1.7., 1.10. a 1.11. Žádosti. Lhůtu 10 dnů soud určil podle § 16 odst. 6 informačního zákona. Podle tohoto ustanovení nesmí být lhůta určená soudem pro poskytnutí informací delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu. Lhůta v délce 10 dnů je s ohledem na délku dosavadního procesu vyřizování žalobcovy žádosti, skutečnost, že žalovaná má smlouvu, z níž má žalobci informace poskytnout, k dispozici a nenáročnost úkonu spočívajícího v poskytnutí informací o výši sjednaných smluvních pokut žalobci, přiměřená.

84. Soud pro nadbytečnost neprovedl žádný z důkazů navržených účastníky řízení, kdy při posouzení žaloby vycházel pouze ze skutečností známých mu z úřední činnosti, které se nedokazují⁴², a ze správního spisu, kterým se též neprovádí dokazování⁴³.
85. Žalobcem v žalobě označené listiny k důkazu byly kromě příloh č. 29 a 30 součástí správního spisu. Obě tyto listiny obsahující nepodepsaný text (popis časového průběhu kauzy a údajné citace ze správních rozhodnutí) a nemohou tak vzhledem ke své povaze sloužit jako důkaz o žalobních tvrzeních.
86. Žalovaná soudu předložila správní spis a navrhla k důkazu množství listin, které soud pro nadbytečnost k důkazu neprovedl.
87. Jednak šlo o printscreen z registru smluv smlouvy o dílo uzavřené mezi DIAMO, státní podnik a REKTIMONT s.r.o. ze dne 27. 9. 2023 a smlouvy o dílo uzavřené mezi České dráhy, a.s. a Hroší stavby Morava a.s. ze dne 11. 10. 2023. Tyto důkazní návrhy odůvodnila žalovaná v bodě 21 vyjádření k žalobě tím, že mají prokazovat, že existují subjekty, které v registru smluv anonymizují konkrétní výši smluvních pokut. Soud výše vyložil, že praxe jiných povinných subjektů při zveřejňování údajů o výši sjednaných smluvních pokut nemůže být relevantní pro posouzení, zda žalovaná žalobci oprávněně odepřela vyžadované informace.
88. Dále šlo o příkaz Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 8. 6. 2023, sp. zn. 1 Nt 14/2023 a protokol o provedení prohlídky jiných pozemků ze dne 13. 6. 2023, č. j. KRPK-47567-63/TC-2022-190080. Tyto listiny navrhla žalovaná k důkazu podle bodu 28 vyjádření k žalobě k prokázání svého tvrzení, že strany Smlouvy reálně a důsledně zajišťovaly utajení Smlouvy. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě nespороval, že byla naplněna zákonná podmínka obchodního tajemství spočívající v zajištění jeho utajení, vztahovaly se listiny ke skutečnosti, která nemohla být významná pro posouzení důvodnosti žaloby.
89. Dále šlo o výzvy policejního orgánu ze dne 14. 6. 2023 a 4. 7. 2023, jimiž chtěla podle bodu 32 vyjádření k žalobě žalovaná prokázat, že policie vyžadovala po žalované Smlouvu po vydání prvního rozhodnutí o odmítnutí Žádosti. Soud výše vysvětlil, že postup policie není přičitatelný žalobci a nemůže osvědčovat zneužití práva žalobce na informace.
90. Konečně šlo o e-mail právního zástupce žalované ze dne 6. 12. 2022, který měl podle bodu 33 vyjádření k žalobě podle žalované prokázat žalobce vzal zpět svůj exekuční návrh na základě tohoto upozornění žalované, že by po žalobci mohla v rámci náhrady škody vymáhat případné zaplacené donucovací pokuty. Soud výše vysvětlil, že případné podání i zpětvzetí exekučního návrhu žalobcem není relevantní pro posouzení, zda podáním Žádosti

⁴² srov. § 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

⁴³ viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS; nebo ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 281/2020-70, bod 29

žalobce zneužívá právo na informace, proto není hospodárné prokazovat okolnosti s tím spojené.

VI. Náklady řízení

91. Výrokem V tohoto rozsudku rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty druhé s. ř. s. tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce měl ve věci pouze částečných úspěchů. Žalobce se domáhal zrušení celého napadeného rozhodnutí, tedy jak v části, v němž žalovaná žalobci poskytla požadované informace, tak v části, v němž jeho žádost o informace odmítla, a dále se domáhal uložení povinnosti žalované poskytnout mu celkem deset různých informací.
92. Soud napadené rozhodnutí nezrušil v celém rozsahu. Zrušil jej pouze v části, v níž žalovaná žalobcovu žádost o informace částečně odmítla, a to pouze v rozsahu neposkytnutí informací o výši smluvních pokut. V části, v níž žalovaná žalobci informace poskytla, a v části, v níž žalovaná žalobci informace sice neposkytla, ale žalobce proti tomu v žalobě nic nenamítl, soud žalobu zamítl.
93. Stran žalobcova návrhu na uložení povinnosti žalované poskytnout žalobci ty informace, které žalovaná žalobci napadeným rozhodnutím odmítla poskytnout, soud žalobci vyhověl taktéž částečně. V rozsahu čtyř požadovaných informací žalobce ve věci úspěch neměl, v tomto rozsahu soud žalobu zamítl a žalované nenařídil, aby žalobci tyto informace poskytla. V rozsahu šesti požadovaných informací o výši smluvních pokut soud žalobci vyhověl a nařídil žalované, aby žalobci tyto informace poskytla.
94. Soudní řízení mohlo pro žalobce dopadnout nejpříznivěji tak, že by soud napadené rozhodnutí zrušil v celém rozsahu a nařídil žalované, aby žalobci poskytla deset různých informací. Skutečný výsledek soudního řízení je takový, že soud napadené rozhodnutí zrušil pouze částečně a žalované nařídil, aby žalobci poskytla šest informací. Poměr žalobcova úspěchu a neúspěchu ve věci je tak v podstatě shodný. Žalobce a žalovaná tak byly v řízení v podstatě shodně úspěšné, a proto nemá žádný z nich právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. listopadu 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.